

ja kui meie leiä 52 pühapäeva ja süred Pühhad kokko arvame, mis aastas on, siis on jo üks aasta ossa meie ello taewas."

Kadrimale josiä silma piisfarad möda pallesid; ei oluud jelle korra mitte halleduse, waid kadeduse piisfarad, et Annal ja Kristohwil parram ello olli maa peäl, kui temmal. Si jätnud egga tö, egga süddame tunniustus tedda rahhule; süddames ei oluud rahho, egga sanud temma ennast aidata mu wiisil kui õhkamise ja kaebamise läbbi. Sellegi korra töusid raskeä õhkamisid ta süddamest. Klaus olli täis wiisä, ja ütles pahhast melest: „Et sinna ello aia leiä murred ennesest ärra heitnud, teame ammo jo; agga Jummal teab, kuidä wiisil ommad lapsed töidad, et nemmad nälga ei surre."

„Sah, Jummal sedda teab“, wastas Kristohw, „ja hea kül, et se Temmal teäda, ja et mul sellega teggemist ei olle. Mo kohhus on agga, Temma käsud piddada, ja

Josand omma jure helduse ja tarkuse sees ei sa minnust ennä küsima, kui sudan tehha. Nenda pühhitsen minna pühapäwa, ja jättan Temma hõleäs ommad lapsed, et nemmad nälga ei surre. Si saaks minnagi seks aidata, nenda sammoti kui sinna."

„Di, oi? eks ma ei wõi tööd tehha nende heaks?“ kiskus Klaus temma wasto.

„Ja kes annab jõudo tööd tehha?“

„Sedda saab siis ka“, — wastas Klaus pikkamiste.

„Klaus“, ütles Kristohw armastusega, minno pärrast ärra aia sanno suust, mis so süddamest ei tulle. Sa ussud Jummalä siise niisammoti kui minna; ja ussud, et Ta sulle annud ello ja terwiist, et Ta sedda hoiab, agga jälle wõib wõtta, nenda et so käed peawad seisä tööd teggemast. Sa ussud ka, et kui Ta nenda teinud, Ta so lapsi ei lasse nälga surra. Sepärrast ärra murretse; katsu, wõtta pühapäwa nenda piddada, kuidä Josand käsib. Wanne labbida